Százharmincötezer baromfi évente

Jól működik a mihályteleki „csibegyár"

A küszöbön átlépve az a benyomása az embernek, hogy valóban egy igazi, a higiénia minden igényét kielégítő új gyárban jár. A hófehérségű falak között csend van, csupán a hideg és meleg légszivattyúk monoton zúgása hallatszik. A földszinti nagytermek még üresek. Az emeleten is csupán a balszárnyat »lakja« ötezernyi kis jószág. A dórtfonatból készült nevelő ketrecekben a szalmaszecskából készült mély almon a csibék épp olyan szeretettel veszik körül a műanyákat, mintha azok igazi kotlósok lennének.

Az alig kéthetes kis jószágok éppúgy ragaszkodnak gondozóikhoz, mint a házi csibék a kotlósokhoz. Ez a kiscsibe is nyugodtan, sőt érdeklődéssel nézegeti mint billeg a mérleg nyelve. Eszébe se jut, hogy elfusson a mérlegről.

A nagy ernyőszerű lemezek alól meleg, enyhén párás levegő árad. Bár nyár van, itt mégis fűtenek, mert — mint Incédi Béla, a termelőszövetkezet főállattenyésztője elmondotta — a 25—28 Celsius fokot állandóan biztosítani kell a csibék részére.

Miként vizsgázik az új üzem? Mért hozzá kell tenni, hogy ez az óriás méretű, valóban üzemszerűen működő húszezer férőhelyes csibeház kísérleti célokat is szolgál. Ilyenek még sehol sincsennek az országban, csak itt a mihályteleki Új Élet Termelőszövetkezetben és az ugyancsak szegedi Dózsa Tsz-ben. A szövetkezet főállattenyésztője —, ki most szinte éjjel-nappalát itt tölti —, örömmel újságolta:

— Minden nagyszerűnek ígérkezik. Az első ötezernyi csibe lényegében már túl van azon a koron, amikor leggyakoribb az elhullás, s az eddigi veszteség egészen minimális, még az egy százaléknak is jócskán alatta marad. A csibék másfél héttel ezelőtt két és fél dekás súllyal kerültek ide a Gödöllői Kisállattenyésztő és Kutató Intézetből. Az utóbbi mérések alapján a mostani átlagsúly pedig eléri a 14 és fél dekagrammot. Úgy látszik tehát, az előzetes gazdaságossági számítások is jók. Három és fél kilogramm takarmány felhasználásával könnyűszerrel előállíthatunk majd egy-egy kilogramm baromfihúst.

A közeli napokban megérkezik a második ötezernyi naposcsibe is. S ezekkel együtt teljesen benépesednek majd az emeleti termek. A ragyogóan tiszta emeleti előnevelőkben négy-öt hetes korig maradnak az aprójószágok. S később ugyanennyi időt töltenek majd a földszinti utónevelő termekben. S amint kikerülnek az emeleti helyiségek, a fertőtlenítés után azonnal érkeznek majd az újabb szállítmányok. A földszinti utónevelő termekben a csibéknek 9—10 hetes korukban el kell érniök a 90 dekás-egy kilogrammos átlagsúlyt.

A vásárlók már sokszor szóvá tették, hogy a tápszerekkel nevelt baromfi húsa nem olyan ízletes, mint a házi csibéké. Mi az oka ennek? — kérdeztem a főállattenyésztőtől.

Az általunk nevelt csibék húsa semmiben sem különbözik majd a fogyasztók által kedvelt házi csibék húsától. A táptakarmányokkal érjük el, hogy a csibék gyorsan fejlődnek, erős nagy csontozatúak lesznek. Azonban a tápszerek miatt a csontok kifejlődésének időszakában még vöröses-lilás száraz, erősen rostos a hús. Ilyen is maradna, ha nem ésszerűen takarmányoznánk az állatokat. Az utolsó hetekben már csaknem teljes egészében gazdasági takarmányokkal, kukoricával és árpával etetjük az állatokat, így a hús hamar elzsírosodik.

A szövetkezet főállattenyésztője már az üzem jövő esztendei termelési programját is kidolgozta. Ez a nevelőház 1963-ban már 135 ezer csibét »termel«, s ebből a mennyiségből mintegy 65—70 ezer darab keres majd gazdát a szegedi piacokon. Ha ehhez hozzávesszük azt, hogy hasonló csibenevelő üzem működik már a szegedi Dózsa Tsz-ben is, akkor biztosra vehetjük: ezután állandóan vásárolhatunk majd vágni való csibéket tetszés szerinti mennyiségben Szegeden.

Csepi József

Még a gyárfalak is

Akárhogy is méregetjük, nincs különösen nagy távolság Szegeden. A vállalati személygépkocsikon, de még villamossal sem tart órák hosszat, míg a város egyik végéről eljutunk a másikig. Nem szabad, hogy messze essenek egymástól a gyárak sem. Abban a szerencsés helyzetben vagyunk ugyanis, hogy alig van Szegeden olyan üzem, melynek ne lenne az iparágban itt helyben „testvére" is.

Természetesen a textilipari üzemek együttműködésére van mód leginkább, mert belőlük van a legtöbb. Fonodája van például a jutaárugyárnak, a kenderfonónak, a textilműveknek, ha más-más anyagokkal is dolgoznak; szövödéje van az újszegedi szövőgyárnak és a jutaárugyárnak is. E két utóbbi már hasonló gyártmányokat is készít, mióta a szőnyegkészítés gondját és örömét egyképpen igyekszik Újszegedtől átvenni a jutagyár.

Talán nincs is vezető állású dolgozó textilipari üzemekben, aki ne tudná ponsan, hogy milyen műszaki feltételek között, milyen technológiai folyamatok felhasználásával, hogyan dolgozik a többi gyár. Megkérdezheti bárki a textilművek osztályvezetőit, hogy mi újság a jutában, megmondják. S fordítva is.

De ez még nem együttműködés, bár kétségtelenül annak egyik alapja.

A kenderfonógyár és az Újszegedi Kender-, Lenszövő között alakult ki talán legrégebben és legszebben a jószomszédi viszony. Érthető is, hiszen a kenderfonó szolgáltatja az alapanyagot az újszegediek részére, s mindkettőjüknek egyformán érdeke az áruk jó minősége. Minél kevesebb vita, minél több megértés: ez a feltétele ennek a barátságnak. Bár ez nem jelenti azt, hogy elnézőek lennének egymással szemben.

A kenderfonógyárban jól szervezett gépgyártó műhely működik, melyben már akkor is gyártottak különböző berendezéseket Újszeged részére, amikor ez még nem lett volna kötelességük sem. Különben is, egymás segítése már szinte hétköznapi dolog náluk, nemcsak kettejük vonatkozásában, hanem ha a többi textilüzemről van szó, akkor is.

Nemcsak a vezetők, a dolgozók is egyre inkább megismerik egymást. Különösen mióta a szocialista brigádok megalakultak, gyakori a kölcsönös látogatás, s most már valóban nincs messze egymástól Móraváros, Rókus, vagy Újszeged, hiszen a helyszínen tanulmányozhatják, akár fehér asztal mellett is megbeszélhetik az emberek problémáikat. Az ilyen kapcsolatok jelentőségét nem lehet eléggé felbecsülni! Mert ha, mondjuk, egy kendergyári munkásnő saját szemével látja meg, hogy milyen kellemetlenséget okozhat szövödebeli munkástársainak hanyag munkájával, azután nagyon fog vigyázni, nehogy megismétlődjék a hiba.

Senki sem vitatja, hogy minél jobban meg kell ismerni, milyen eszközökkel dolgoznak a külföldi üzemek, jó tudni a hazai gyárak termelési körülményeiről is ahhoz, hogy megfelelő összehasonlítási alap álljon rendelkezésünkre. De ahogy a természetbarátok számára is első lépés a város, a környék megismerése, s csak azután jöhet sorra az országjárás, majd a külföldi túra, a gyári tapasztalatcseréket sem a Szovjetunióval, az NDK-val, vagy éppen valamelyik nyugati országgal kell kezdeni. Az eddig elmondottaknak sajnos, nem szegül ellen az a tény sem, hogy különösképpen a fiatal műszakiak körében elterjedt nézet szerint a továbbfejlődés lehetősége, a „korszerűség" élménye csak a határokon túl adatik meg. Hogy ez mennyire nem igaz, felesleges bizonygatni is. Már az eddigi tapasztalatok is cáfolják.

Sokkal kevesebb tartós nyomot találni az együttműködésre a textiliparon kívül. Persze az is nagyon jó dolog, hogy például a Szegedi Vasöntöde, melynek aránylag jól felszerelt laboratóriuma van, szívesen bevizsgálja szerűbb körülmények között dolgozó kis öntödék termékeit. A ruhagyár és a szőrme- és bőrruhakészítő között most van kialakulóban szorosabb kapcsolat, melyet szocialista szerződésben kívánnak majd összefoglalni. S egy ilyen szerződés már tartalmasabb. nagyobb segítséget jelent alkalmi találkozásoknál, gép- vagy anyagkölcsönzéseknél, utat nyithat a problémákat közösen megoldó, alkotó együttműködés számára.

Kapitalista üzemek között nehéz elképzelni együttműködést. Hiszen a tőkések versenytársak a piacokon. A szegedi üzemek is versenytársak, csakhogy egészen másképpen: abban versenyeznek, hogy melyik ad jobb, olcsóbb, több árut a népgazdaságnak. S mivel a cél közös, a cél érdekében felhasznált eszközök sem mehetnek egymás rovására. Munkájuk mind közelebb hozza egymáshoz a vezetőket, a dolgozókat, szinte még a gyárfalakat is.

Fehér Kálmán

Tízmillió forintba kerül a város felmérése és újratérképezése

Elkészült a szintezés — Év végére feldolgozzák a légi felvételeket — Országos vándorgyűlésen tárgyalják a szegedi tapasztalatokat

Az 1879-es nagy szegedi árvíz után a várost ujjá kellett tervezni, új térképeket kellett róla készíteni. Három éves munkával akkori neves mérnökök, tervezők; Halácsi Sándor, Lechner Ödön és Tisza Lajos ezt a feladatot korukat megelőzően jó műszaki megoldásokkal végezték el. Munkájuk nyomán 1886-ban készült el Szeged első térképe, akkor még 1790 kataszteri hold belterületről. Azóta ezt a térképet használták hivatalosan, pedig a város belterülete három és félszeresére növekedett. Időközben új telepek is alakultak. Az „ősi" térképre újabb telekmegosztások, kisajátítások, utak kerültek, de sok, elmúlt évtizedekben készült épület nem szerepelt a város térképein.

Hét esztendeje

Hét esztendeje, 1955-ben kezdték meg újra a város felmérését és térképezését, melynek most a „félidején" vagyunk. A Budapesti Geodéziai és Térképészeti Vállalat három mérnöke végezte a háromszögelést, hiszen a régi tájékozódási pontok jórészt elpusztultak, vagy nem látható helyekre kerültek a város fejlődése, építkezései során. Hét esztendeje kezdte meg a Pécsi Geodéziai és Térképészeti Vállalat szegedi kirendeltsége a város szintezését, felmérését is. Az azóta megállapított adatok szerint Szeged területe a fentebb említett három és félszeresére, 36 négyzetkilométerre növekedett. A szüntelen építkezésekhez és a következő években várható további fejlődéshez nagy segítséget nyújt e feladat elvégzése. Jelenleg a város területén háromszáz méterenként lehet már találni országos szintezési alappontokat. Az új lakónegyedek kialakításánál, a különböző létesítmények építésénél a megfelelő szintezés érdekében így nem kell több kilométernyire fekvő tájékozódási ponttól elindulva megállapítani a kívánt magasságot, vagy az alapásshoz szükséges mélységet.

Ütemterv szerint

A szegedi geodéziai kirendeltség öt éve a részletmérést is megkezdte. A munkákkal ütemterv szerint haladnak. Eddig felmérték a nagykiterjedésű Újszegedet és elkészítették térképszelvényeit. Jellemző a város rohamos fejlődésére, hogy a másfél éve befejeződött munka óta 1700 földrészletből 117 változott meg, 290 új telek alakult. Ezeket a telekkönyvi betétek átvezetésénél pótlólag meg kell jelölni. Ugyancsak elkészültek a földmérő mérnökök, technikusok és műszaki rajzolók Alsóváros körtöltésen belüli részével. Jelenleg e városrészhez tartozó külterületeket, Hattyastelepet, Ságvári telepet és Mihálytelket mérik. Idén ez is befejeződik, csupán a záró munkák — a többi között a térképek elkészítése — marad jövőre. Ezután sorban következik a többi nagykörúton kívüli városrész, Móraváros, Rókus és Felsőváros, ugyancsak a hozzátartozó telepekkel együtt, míg a nagykörúton belüli rész utoljára marad.

Szeged felmérésének és térképezésének tehát körülbelül a felénél tartanak. A teljesített feladatok között szerepel még a város és környékének légi térképezése. Ezt az Országos Kartográfiai Intézet végezte és a Pécsi Geodéziai Vállalat szegedi kirendeltsége még ez évben feldolgozza a térképfelvételeket. Ezek egyébként nagymértékben könnyítik a mérnökök munkáját gyorsabban haladhatnak a légi felvételek nyomán a terület feldolgozásával. A sürgősségi szempontok figyelembe vételével a légi térképezés idén és a következő években is tovább folyik, Szeged környékén előreláthatólag Pusztaszer és Kistelek vidéke a soronkövetkező. Csongrád, Békés és Bács-Kiskun megye beütemezésénél figyelembe vették az esetleges öntözési, csatornázási terveket, újabb utak építését, a nagyobb területi rendezéseket.

Kétszáz hazai küldött

A Pécsi Geodéziai Vállalat szegedi kirendeltsége a fenti munkálatokon kívül még sok feladatot lát el, az új házhelyek kijelölésénél, a kártalanításba adott területek felmérésénél, a kisajátításoknál, a különböző építkezések kitűzésénél. Három megyében folyamatosan végzik az állami térképek felújítását is. E sokrétű munkájáról beszámol majd a vállalat szegedi kirendeltsége. Július 26 és 29 között a Geodéziai és Kartográfiai Egyesület, mely országosan mintegy 2 ezer tagot számlál, Szegeden tartja vándorgyűlését. Ezen kétszáz hazai küldött jelenik meg és képviseltetik magukat bulgáriai, lengyelországi, NDK-beli és csehszlovákiai szakemberek, egyetemi tanárok is. A megnyitó előadást Csala Ferenc, a Pécsi Geodéziai és Térképészeti Vállalat szegedi kirendeltségének vezetője tartja Szeged városmérésének műszaki feltételeiről, eddigi eredményeiről és jelenlegi állásáról.

K. B.

Nyilvános ülést tartott az SZMT

Tegnap, kedden délelőtt nyilvános ülést tartott *a Szegedi Kenderfonógyár* tanácstermében a Szakszervezetek Csongrád Megyei Tanácsának elnöksége. Először *Ördögh* Andrásné, a kenderfonógyár szb-titkára elemezte *a szocialista munkaverseny üzemi tapasztalatait*, majd *a textilipar kongresszusi munkaversenyéről* Szögi Antalné megyei bizottsági titkár, *a verseny Csongrád megyei helyzetéről Hoffmann* Márton, az SZMT titkára terjesztett elő kiegészítő jelentést.

Az ülés napirendjén szerepelt *Mári* Sándornénak, a ruhagyár szakszervezeti bizottsági titkárának beszámolója is *az Ifjúság a szocializmusért mozgalomról*. Kiegészítésül *Csikós* Mihály, az SZMT kulturális felelőse tartott előadást, melyben a mozgalom megyei tapasztalatait tárta föl.

Mindkét napirendi téma *élénk vitát* váltott ki a jelenlevők között, és igen sokan tettek fel kérdéseket és szóltak hozzá mind a munkaversenyről, mind az Ifjúság a szocializmusért mozgalomról elhangzott beszámolókhoz, melyek alapján *az SZMT-ülés határozatokat is hozott*. Végül *dr. Németh* Lajos SZMT-titkár *a szakszervezeti tagkönyvcserével kapcsolatos feladatokról* tájékoztatta az ülés résztvevőit.

Megkezdték az első automatikus vezérlésű esőző-fürtök tervezését

Az Országos Vízügyi Főigazgatóság irányításával megkezdődött az ország első öntözéses nagyüzemeinek és esőztető rendszereinek tervezése. Az új típusú üzemekben már az úgynevezett esőző-fürtöket és ezek komplex rendszerét alkalmazzák.

Kísérletképpen egyelőre három helyen: Kalocsán, Balatonaligán és Hajdúszoboszló—Nagyhegyes között építik ki az esőző-fürtöket. Kalocsán a vízgazdálkodási társulat kezeli majd a termelőszövetkezet közös, 6300 holdas öntözőüzemét. 1400—1400 holdon lucernát és fűszerpaprikát, a többi területen zöldségféléket, kukoricát és cukorrépát termesztenek. Az egész üzemet egyetlen központi szivattyútelepről látják el, ahonnan földalatti vezetéken jut el a víz a táblákra. A kalocsaihoz hasonló komplett automatikával működik majd a két 3500 holdas öntözőüzem Balatonaligán és a Keleti Főcsatorna mentén. Az előbbiben főként szőlőnek és komlónak, a másikban kukoricának juttatják a mesterséges csapadékot.

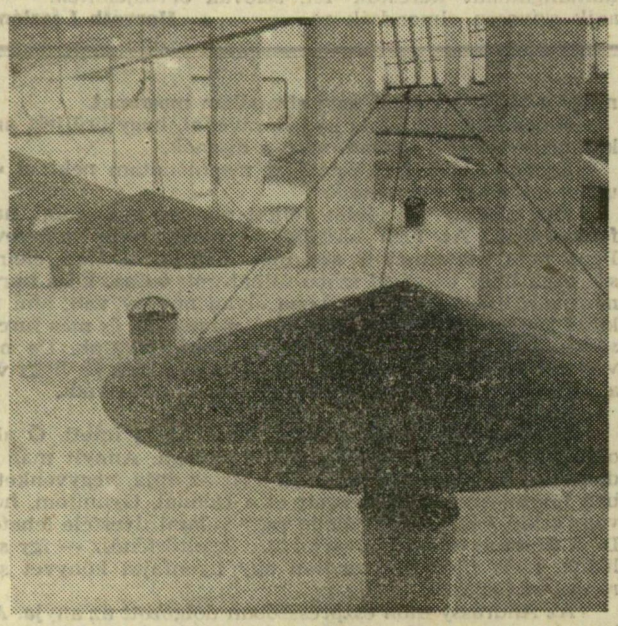

Részlet az üzemház időközben már szintén benépesített 2-es számú emeleti teréből. A műkotlósok is készen várják »fiókáikat«.

Dobi István hazaérkezett szabadságáról

Dobi István, a Népköztársaság Elnöki Tanácsának elnöke, aki *Dimitr Ganevnek*, a bolgár nemzetgyűlés elnökségének elnökének meghívására családjával a Bolgár Népköztársaságban töltötte szabadságát, kedden hazaérkezett.

Dobi István elvtárs szabadsága alatt időt szakított a bolgár mezőgazdaság tanulmányozására is. Az országban tett körútja során magyar mezőgazdasági szakemberek társaságában több termelőszövetkezetet, állami gazdaságot és mezőgazdasági kutatóintézetet látogatott meg.